

prosinec 2023

# Gymbuc Times

Zajímavé  
rozhovory s žáky  
i zaměstnanci  
školy

Za kulturou či  
jedničkou  
z literatury?  
Zájezdy do divadla a  
pravda o nich

Protančila sexta  
střevíce?  
Taneční kurz  
druhých ročníků

Vánoční  
zamyšlení  
a receptář

Bonusový  
komiks  
na závěr

# Obsah

Úvodník aneb sexta zase v akci	<b>1</b>
Každodenní radosti studenta na Goabuc	<b>2</b>
Rozhovor s novým školním psychologem	<b>3</b>
Rozhovor se studentkou prvního ročníku	<b>4</b>
Vytančit duši z těla	<b>5</b>
Ztráty povoleny	<b>9</b>
Indie očima naší spolužačky	<b>10</b>
Sportu zdar! Přehled z 1. pololetí	<b>12</b>
Rozhovor s paní uklízečkou	<b>13</b>
Stávka učitelů	<b>14</b>
No tak teda ty obědy...	<b>15</b>
Divadelní zájezdy	<b>17</b>
Hamlet aneb hádala se duše s tělem	<b>18</b>
Vážení přátelé, spolužáci a učitelé...	<b>19</b>
Vánoční zamyšlení	<b>20</b>
K Vánocům neodmyslitelně patří cukroví...	<b>21</b>
Redakční tým	<b>22</b>
Bonusový komiks	<b>23</b>

# Uvodník

## Aneb sexta opět v akci

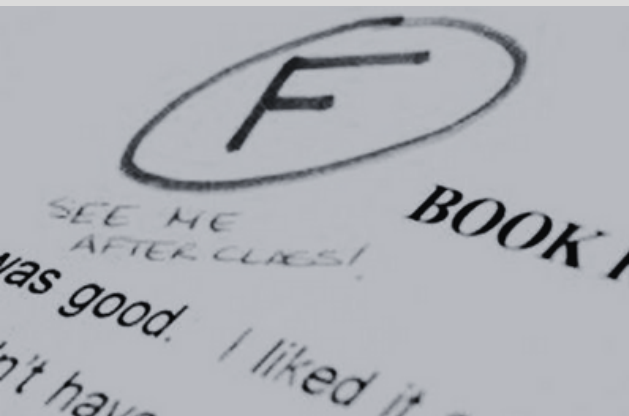
Vážení čtenáři.

Dostalo se Vám do rukou nové číslo školního časopisu. Navazujeme tak na tradici druhých ročníků a přicházíme k Vám s nabídkou zajímavého, čtivého a příjemného obsahu. Máme za sebou první čtyři měsíce školního roku a poslední měsíc do uzavření prvního pololetí. Přišel Mikuláš s anděli a čerty, v neděli nás navštíví Ježíšek a po silvestrovských oslavách se v novém roce vrhneme do kolotoče uzavírání klasifikace. Máme za sebou letošní štědrou sněhovou nadílku, spoustu školních akcí a řekněme si upřímně: nemáme se společně vůbec špatně.

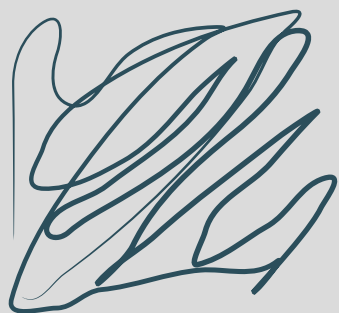
I ve druhém pololetí se máme na co těšit. Neminou nás jarní prázdniny, první ročníky a sekunda vyrazí na hory, 1. března čeká na všechny starší studenty školní ples, zajedeme do divadel, na exkurze, sportovní kurzy, těšit se můžeme na ředitelská volna, protože ti nejstarší potřebují odmaturovat a místo nich musí složit zkoušky a v září nastoupit noví, mladí a (neklidní) nadějní. A můžeme se rovněž těšit na druhé číslo školního časopisu tohoto školního roku.

Užijte si tedy vánoční svátky, dny poklidného rozjímání a 2. A přejeme spoustu nápadů a chuti do dalšího čísla. Už nyní se těšíme. A malé přání k tomu: nejkrásnějším dárkem není, co se zlatem třpytí, ale je to úsměv, láska a pohlázení.

H.

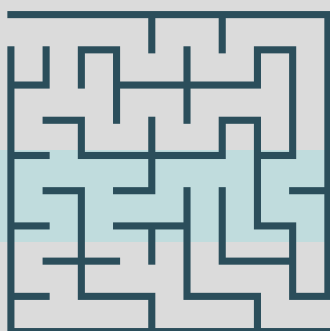


## KAŽDODENNÍ RADOSTI STUDENTA NA GYMNÁZIUM V BUČOVICÍCH



Studenti Gymnázia v Bučovicích si užívají naprostý ráj studijního života, kde je všechno jednoduché a bezstarostné. Ne. Sem můžou pouze vybraní jedinci s pevným odhodláním, vůlí a odvahou. Zatímco někteří označují studentský život jako „nejlepší léta života“, my jako současní studenti víme, že to není tak úplně pravda. Učení se zdá ve škole jednoduché, ale opravdové „peklo“ nastává až v okamžiku před písemkou, někdy v 11 hodin večer, kdy nastupuje úzkost, stres a panika, jen aby se hypotéza předem zkaženého testu naplnila následující den. Toto bývá většinou doprovázeno řadou vulgarismů, které asi není nutné sem vypisovat. Všichni známe. Podobné situace jsou pak dobře známé všem studentům na našem gymnáziu. Ten slastný pocit, když se jde zkontrolovat domácí úkol, a vám najednou dojde, že včera večer jste měli zrovna jiné, ve většině případů lepší věci na programu, a že za pár vteřin až na vás dojde řada, zažijete jeden z nejhorších soudních případů svého života, u kterého se budete hájit, čím jen to půjde.

Nebo to oblíbené zkoušení, kdy vám matematika najednou jde až moc dobře, když počítáte různé kombinace dnešního data a aktuálního času, jen aby se součet, rozdíl, podíl nebo součin náhodou nerovnal zrovna vašemu číslu. Tohle všechno zní sice jako obyčejný denní program. Podívejme se i na tu světlou stránku. Například naše profesory a profesorky. I přesto, že jejich písemky, testíky a úkoly nemáme v oblibě, jsou to opravdoví „chábří“, se kterými se dá zasmát i pobřečet, naučit se a zároveň nechápat, těšit se do školy a zároveň chtít zůstat doma, a spousta dalších situací, při kterých nevíme, zda je chceme obejmout, nebo uškrtnit. Celkově jsou to ale naše zlatička a my jsme jejich zlatička a každý z nás žijeme s vědomím, že bez té druhé poloviny nemůže existovat. Celkově řečeno, Gymnázium v Bučovicích je ráj na zemi, kde každý student chodí s úsměvem na tváři a s radostí v srdci, a je skoro až k neuvěření, jak jednoduché a pohodlné může být studentské peklo na gymnáziu!



Přemek Veselý, Rostislav Nevrtal

# Rozhovor s novým školním psychologem Mgr. et Mgr. Václavem Mandovcem

**Na úvod bychom se rády zeptaly, jak jste se vlastně dostal k psychologii?**

Skoro bych řekl, že jsem se takový narodil, protože každý přicházíme s nějakým nadáním, talentem s nějakým zájmem. A ta chuť se rozvíjet, učit a vzdělávat je naprosto přirozená. Takže se to dělo samo a nemohlo to být jinak.

**Co Vás vedlo k tomu, abyste ji studoval?**

Už když jsem chodil na strojárnu jsem četl různé psychologické knížky. A říkal jsem si, že jediný, co mi dávalo smysl v tomto světě, je nějak se ubírat tímhle směrem. První nápad, že bych si podal přihlášku na vysokou, tak to si pamatuju, že mi učitelky řekly, to neblbni, to bys musel mít podplacené leda to, aby ses tam dostal.

**Co jste si představoval, že budete jako psycholog řešit, nebo co vlastně budete dělat?**

Už na té střední jsem si říkal, že život je dost kouzelný a záhadný na to, abych dělal něco, co mě nebaví. To jsem se tak nějak rozhodl už dávno a nechci uvěřit té iluzi, že dospělý život znamená dřít a pracovat a být ve stresu a platit hypotéku. Takže jsem vždycky vlastně věděl, že tu psychologii dělám proto, abych si mohl dělat, co chci.



**Proč jste si vybral právě naši školu?**

Protože ta nabídka přišla z venku, jakože hele nechtěl bys to dělat? Přijel jsem sem a zjistil jsem, že je to tady fajn. A protože o tomhle gymnáziu mám povědomí, že to je kvalitní škola, což se zdá, že je i pravda. No takže proto, ale hlavně proto, že přišla zpráva od jedné učitelky: „Nechtěl byste dělat školního psychologa?“

**Jaké případy řešíte jako školní psycholog?**

Jako školního psychologa jsem nikdy před tím nedělal. Ale tak občas je to třeba - jak mám zvládnout školu, nebo že bych chtěl vydělat nějaké peníze a podnikat. Asi nejčastější jsou nějaké formy sebepoškozování až do té míry jako pokusu o sebevraždu a myšlenek na sebevraždu. Hodně častý jsou úzkosti, deprese a množství závislostí jakéhokoliv typu.

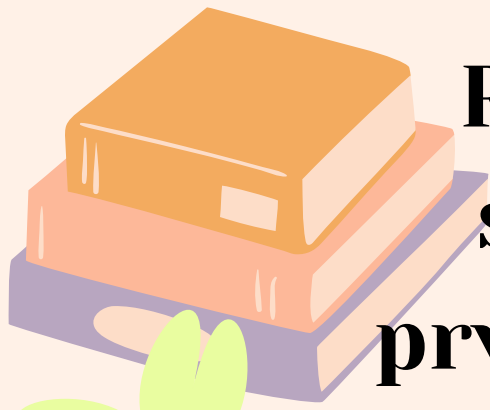
**A nakonec bychom se zeptaly, jestli máte nějakou vizi do budoucna co se týče psychologie?**

Pronajímat si nějaký centra dočasně a pak třeba udělat nějaké svoje nebo nějaké provozovat. A co už jsme zkoušeli hledat, ale zatím se to nepovedlo, tak provozovat terapii tmou. To je něco, co mě baví a dává smysl, takže někde najít pozemek, postavit tam tři chatičky a provozovat zde tu terapii tmou. Plus teda podnikám a mám fitko, takže se věnuji tomu.

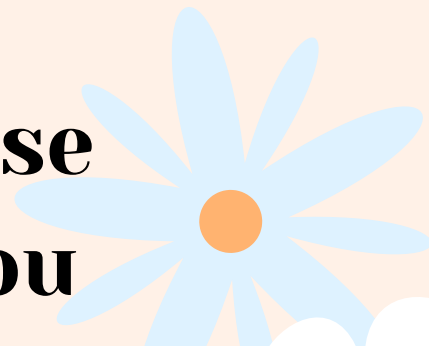
**Děkujeme panu Václavu Mandovcovi za rozhovor a přežeme mu úspěchy ve všech budoucích i současných životních aktivitách.**

Kristýna Plachá a Adéla Vaňková





# Rozhovor se studentkou prvního ročníku



## **Proč sis vybrala naši školu?**

Školu jsem si vybrala, protože jsem slyšela, že je zde kvalitní výuka. Také nebydlím daleko a je to pro mě blíže jak ostatní střední školy.

## **Jak se ti líbí škola po vizuální stránce?**

Zvenku škola působí velmi hezky, akorát jsem nepochopila, proč je na střeše nad aulou v jednom rohu soška a v druhém ne. Je to zvláštní. Vevnitř škola působí až kouzelně. Na někoho může působit staře, ale mně se to líbí.

## **Jaké předměty se ti na naší škole líbí?**

Zaujala mě biologie, protože počet informací, které máme z biologie, je asi jako kdybychom spojily všechny ostatní předměty dohromady. Tudiž rozhodně nepochybují o kvalitě výuky, a to nejenom biologie. Také hodiny ruštiny se zpíváním ruských písniček a pochopitelně zeměpis s panem profesorem Stavělíkem.

## **Je tu nějaký pedagog, který tě oslovil svým stylem výuky?**

Rozhodně pan profesor Stavělík a jeho zpívání na začátku každé hodiny ruštiny. Je to velké zpříjemnění dlouhého sezení v lavicích. Nemluvě o tom, že jeho schopnosti hraní na kytaru jsou fenomenální.

## **Co říkáš na akce pořádané školou?**

Moc jsem si užila atletickou olympiádu hned ze začátku roku. Také například retro den byl parádní zážitek. Zpívání na schodech taky bylo skvělé. Sešla se skoro celá škola a schody nám pomalu nestačily.

## **Byla jsi na nějaké reprezentaci školy?**

Já jsem zatím nebyla na žádné, ale všimla jsem si, že tyhle reprezentace probíhají opravdu velmi často, ať už ve sportovních soutěžích nebo vědomostních. Určitě se v budoucnu nějaké zúčastním.

## **Je něco, co bys na naší škole změnila?**

Rozhodně ne. Škola je skvělá přesně tak, jak je, i se svými drobnými nedostatky, které ale nejsou velké natolik, aby je mělo cenu zmiňovat.

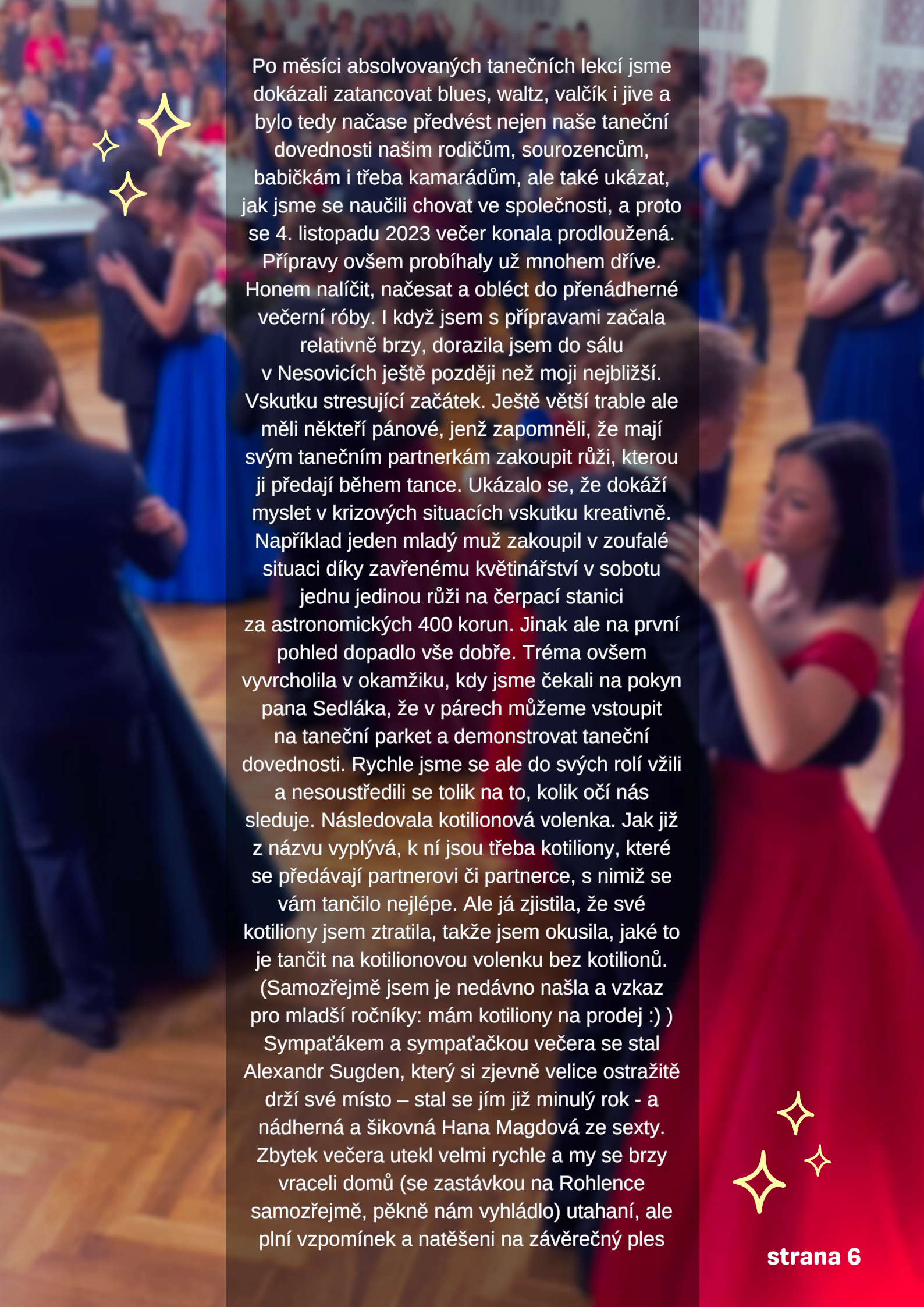
## **Jsi ráda, že jsi na naší škole?**

Rozhodně ano! Našla jsem si tu spoustu nových kamarádů, a to i z řad studentů ve vyšších ročnících. Navázala jsem vztah i s pár vyučujícími a se spoustou z nich si dobře rozumíme a dokážeme se v hodinách zasmát. Školu bych doporučila každému, kdo si zatím nevybral studijní obor. Se školou jsem naprosto spokojená.

# Vytancit duši z těla


Píše se den 3. října 2023 a my, sexta, 2.A a 2.AO stojíme před Katolickým domem v Bučovicích. Mísí se v nás pocity štěstí a vzrušení, ale také mírná nervozita a čekáme, až se dveře do sálu otevřou. Najednou si všichni uvědomujeme, že od doby, co jsme byli v primě, nějaký pátek uběhl, my jsme téměř dospělí, a proto bychom se již měli naučit etiketě a správnému chování, poněvadž maturita a život po ní se neúprosně blíží. Najednou se během mého rozhovoru se spolužáky o tom, jak nám první kroky asi půjdou a jaké následující dvě hodiny budou, dveře otevřely a za nimi stáli pan a paní Sedlákoví, usmívající se od ucha k uchu a vítající nás s otevřenou náručí. V ten moment veškerá nejistota opadla a my jsme sebevědomě vešli dovnitř. Jistě se nám všem první pohled na sál vryje do paměti. Překrásné honosné lustry, které osvětlovaly rozsáhlý taneční parket a vínově zbarvené židličky po stranách. Pohodlně jsme se na nich usadili a naše první lekce započala. Pan Sedlák nám nejdříve vyprávěl o základech etikety a potom proběhla první pánská volenka. Mé ruce spočinuly na ramenou mého partnera, jeho ruka pod lopatkou a s radostí jsme se pustili do prvního tance – blues. Během zbytku lekce se v sále ozvalo několikrát : AU!!, že jsem to po chvíli přestala počítat. Abych ovšem byla upřímná, i já jsem párkrát (opravdu jen párkrát) zabořila své ostré podpatky do nohou mých spolužáků, nebo dokonce spolužaček. Ale díky skvělým radám od manželů Sedlákových jsme ke konci hodiny téměř dokonale ovládali blues. A tak byla naše první hodina u konce. A takto potom vypadalo každé úterý. Po dvou měsících se z nás staly elegantní dámy a z hochů gentlemani. Pravidelně jsme se setkávali v již zmíněném sále, naučili se nový tanec a za odměnu odešli dle dlouholeté tradice do restaurace U Šembery, kde jsme společně klábosili o všem možném.





Po měsíci absolvovaných tanečních lekcí jsme dokázali zatancovat blues, waltz, valčík i jive a bylo tedy načase předvést nejen naše taneční dovednosti našim rodičům, sourozencům, babičkám i třeba kamarádům, ale také ukázat, jak jsme se naučili chovat ve společnosti, a proto se 4. listopadu 2023 večer konala prodloužená. Přípravy ovšem probíhaly už mnohem dříve. Honem nalíčit, načesat a obléct do přenádherné večerní róby. I když jsem s přípravami začala relativně brzy, dorazila jsem do sálu v Nesovicích ještě později než moji nejbližší. Vskutku stresující začátek. Ještě větší trable ale měli někteří pánové, jenž zapomněli, že mají svým tanečním partnerkám zakoupit růži, kterou ji předají během tance. Ukázalo se, že dokáží myslet v krizových situacích vskutku kreativně. Například jeden mladý muž zakoupil v zoufalé situaci díky zavřenému květinářství v sobotu jednu jedinou růži na čerpací stanici za astronomických 400 korun. Jinak ale na první pohled dopadlo vše dobře. Tréma ovšem vyvrcholila v okamžiku, kdy jsme čekali na pokyn pana Sedláka, že v párech můžeme vstoupit na taneční parket a demonstrovat taneční dovednosti. Rychle jsme se ale do svých rolí vžili a nesoustředili se tolik na to, kolik očí nás sleduje. Následovala kotilionová volenka. Jak již z názvu vyplývá, k ní jsou třeba kotiliony, které se předávají partnerovi či partnerce, s nimiž se vám tančilo nejlépe. Ale já zjistila, že své kotiliony jsem ztratila, takže jsem okusila, jaké to je tančit na kotilionovou volenku bez kotilionů. (Samozřejmě jsem je nedávno našla a vzkaz pro mladší ročníky: mám kotiliony na prodej :) ) Sympaťákem a sympaťáčkou večera se stal Alexandr Sugden, který si zjevně velice ostražitě drží své místo – stal se jím již minulý rok - a nádherná a šikovná Hana Magdová ze sexty. Zbytek večera utekl velmi rychle a my se brzy vraceli domů (se zastávkou na Rohlence samozřejmě, pěkně nám vyhládlo) utahaní, ale plní vzpomínek a natěšení na závěrečný ples





V nadcházejících tanečních lekcích jsme se naučili další tance jako například cha-chu, foxtrot či tango, které se nám s našimi již získanými tanečními schopnostmi zdály mnohem jednodušší. A pak přišel trénink na slavnostní závěrečnou polonézu. Tanec, který někomu šel okamžitě a někdo ani v tanečním sálu v Nesovicích pořádně neměl tušení, oč vlastně běží. Závěrečný ples se konal v sobotu 9.12.2023. Slavnostní zahájení jsme zvládli úspěšně a konečně nastal čas se bavit. Po několika protančených písničkách jsem konečně našla čas si sednout a dopřát trochu odpočinku, když jsem najednou cítila, jak mi někdo zakopl o nohu a v další vteřině jsem se dívala na vylitou kofolu na své bílé honosné sukni (šaty jsem měla půjčené). Naštěstí šla kofola ze šatů dolů a já byla opět spokojená. Později se uskutečnila taneční soutěž, která byla vskutku napínavá. První místo obsadila Veronika Jandlová a Ondřej Vašíček ze sexty. Výherní taneční pár zatančil sólo a my už pomalu začínali mířit domů.

A najednou tu byl konec tanečního kurzu. Toho, na co jsme se těšili již od primy a ono to tak rychle uteklo.

Za sebe musím říct, že taneční kurz mi přinesl tolik nových a užitečných zkušeností. Rozhodně také stmelil dohromady všechny třídy druhých ročníků, takže jsme si každý našli spousty nových přátel a co víc, máme zážitky na celý život a kdo ví, třeba na tyto chvíle budeme vzpomínat i za 60 let. Rozhodně doporučuji všem mladším ročníkům: i když se vám nechce, abyste se přemohli a i tak do tanečního kurzu šli, protože i já lehce pochybovala, ale dnes toho rozhodně nelituji.

Adriana Kleiblová



# cestování na naší škole aneb ztráty povoleny



Denně během našeho studentského života podnikáme cest mnoho – do školy, do třídy, do jídelny, a když se nám poštěstí, třeba i do zahraničí. Cesty do zahraničí jsou na naší škole výjimečností, proto si možnosti zúčastnit se takového výletu

o to více vážíme. Jak to tak ale bývá, cestování s sebou přináší řadu rizik. Cesta do Velké Británie je každoročním zlatým hřebem výletů. Většina studentů se na ni těší od doby, co nastoupí do naší školy. V loňském roce se žáci měli možnost podívat do Skotska a nejen to. Důležitou zastávkou na cestě do Skotska je totiž Amsterdam, se kterým se asi nejlépe seznámil jeden nejmenovaný student. Při cestování městskou hromadnou dopravou totiž došlo k menším komplikacím a jistý student zůstal sám, oddělen od skupiny, osamocen v centru Amsterdamu.

„Když jsme byli v Amsterdamu, zakoupili jsme si celodenní jízdenky na hromadnou dopravu, protože náš autobus do centra nesměl. Když jsme se pak ale na konci dne chtěli vrátit k autobusu, zjistili jsme, že nám naše jízdenky neotevrou turniket, a tak většina skupiny prošla za nějakým kolemjdoucím, kterému jízdenka fungovala. Já jsem neprošel, což, jak jsem za malou chvíli zjistil, nebyl nejlepší nápad, a tak jsem byl nucen řešit, jak se vrátím ke skupině. První, co jsem samozřejmě udělal, bylo, že jsem zavolal paní prof. Fronkové a vysvětlil jí situaci (byla, jak si asi dovedete představit, velmi nadšená). Následně jsem se snažil najít automat na jízdenky, který, jak jsem záhy pochopil, na jisté zastávce k mému neštěstí zrovna nebyl. Takže jsem si musel jízdenku koupit online, což se mi nepodařilo kvůli problémům s připojením. Nakonec jsem si jízdenku koupil přes aplikaci, kterou jsem si rychle stáhl. Ještě se mi podařilo splést si nástupiště a nechytit metro, ale pak už jsem se konečně ke skupině nějak dopravil.“



Náš spolužák a kamarád se tedy k velkému štěstí a srdeční příhodě paní prof. Fronkové Sugden bezpečně ke skupině navrátil. Výlet do Velké Británie však není jediným pravidelně organizovaným výletem do zahraničí, který se na naší škole pořádá. Letos se už žáci kvarty a kvinty měli možnost podívat například do Vídně a Německa. Možná se pod vedením pana profesora Zelinky nezúčastníme dobrodružných výprav do Jižní Ameriky či Namibie, ale věříme, že se do budoucna rozšíří seznam školou organizovaných zájezdů například o Slovinsko či jiné podobné destinace.

I naše končiny však nabízejí mnoho možností, což by jistě mohli potvrdit studenti oktávy, kteří se v Praze jistě měli bláze. I my, jakožto autorky těchto řádků bychom rády dodaly, že i kousek od vás se občas nachází mnoho krásy, o které možná ani nevíte, nám se kupříkladu letos v létě velmi zalíbily zámky Boskovice a Rájec Jestřebí.

**objevujte a neztrácejte se, cestám zdar!**

Hana Magdová a Zuzana Kudličková



# Indie očima naší spolužačky

Mnozí si určitě nedokážou úplně představit, jaké to v Indii opravdu je. Na některé otázky ohledně života v Indii se můžeme podívat očima naší spolužačky Kláry Hrabovské, která tam strávila týden na dovolené.

## Kde přesně jsi byla?

Letadlem jsme přiletěli do státu, který se jmenoval Goa a odtamtud jsme jeli taxíkem asi hodinu a půl nebo dvě. Přesné místo, kde jsme byli ubytovaní, nevím, ale bylo to blízko města Mandrem a chodili jsme na pláž, která se jmenovala Ashwem beach.

## Jakých rozdílů v kultuře a v běžném životě sis všimla?

Tak rozdíl byl třeba ten, že se jezdilo vlevo a volant byl vpravo, a třeba to, že když jsme jeli, tak po cestách tam všude leželi potulní psi a krávy, takže se museli pořád objíždět a už jsme si několikrát mysleli, že je ten taxikář zajede, ale naštěstí ne. Nevím úplně, jestli to je rozdíl, ale třeba bych se zmínila o kultuře, o jejich náboženství, že tam byli křesťané, hinduisté a muslimové, největší skupinu tam tvořili právě křesťané. Jeden den jsme se šli podívat do nejstaršího kostela v Goe. Byl postaven Portugalci a je tam pochován František (František Xaverský), akorát má useknutou ruku, která je teď v Itálii ve Vatikánu. Takže toto je k tomu křesťanství, potom tam byli hinduisté, kteří věří ve více bohů, třeba v boha Ganešu, což je slon, který přináší hojnost, nebo jsou tam bohové Višnu a Šiva. A potom jsou tam muslimové, tam jsme viděli jejich mešity a také jsme tam viděli hinduistické chrámy. Měli jsme jednoho kuchaře, který byl hinduista a on si tam přizval kamaráda muslima, a i když jsou jiné víry, tak proti sobě nic neměli a neměli spolu žádné problémy, i když každý věří v něco jiného..

## Líbilo se ti tam? Doporučuješ destinaci a jela bys tam znovu?

Jestli se mi tam líbilo? Tak líbilo se mi tam, určitě je to hezká vzpomínka. Jestli doporučuji destinaci? Líbilo se mi tam hodně třeba jídlo a lidi, ale nemyslím si, že by se tam každému líbilo, třeba kvůli tomu, jak je to tam znečištěné a všude je prach. Ti lidé jsou zvyklí na něco jiného než my, Indie prostě není tak vyspělý stát. A jestli bych tam jela znovu? Kdyby to bylo zadarmo tak ano, ale jinak asi ne. Kdybych měla možnost cestovat, tak bych se asi podívala zase někam jinam. Ale jinak se mi tam líbilo.



## Jaké bylo prostředí?

Tak jak už jsem říkala všude byly poházené odpadky, neviděla jsem tam snad jediný odpadkový koš kromě jedné popelnice. V obchodě byl prach třeba i na zboží. Kvůli horku a dusnu se často nedalo ani dýchat, nadechnout se čerstvého vzduchu šlo jediné v noci, kdy se trochu ochladilo, ale jinak přes den už od devíti hodin ráno bývalo hrozné horko.

### A jací tam byli lidé?

Lidé, se kterými jsme byli v kontaktu, byli moc hodní, to se mi asi líbilo ze všeho nejvíc, třeba náš kuchař se vždycky na nás usmál a pozdravil nás, to stejné jeho kamarád. Pak jsme měli ještě jednoho taxikáře, a to bylo stejné, dokonce jsme se s ním i vyfotili, když jsme se ho na něco zeptali, tak se nám snažil vše vysvětlit. Celkově k nám všichni mluvili moc mile a to se mi na nich moc líbilo. Také mi přišlo moc hezké, že jsme jednou museli přejít silnici, kde jezdilo hodně aut, a náš řidič nám řekl, ať jsme opatrní.

### Jaké bylo jídlo?

Jídlo tam bylo výborné. Měli jsme tam kuchaře, který nám vařil snídaně a večere, jinak jsme chodívali i do jedné restaurace. Jídlo bylo fakt vynikající, sice to nebylo žádné luxusní jídlo, ale chuťově bylo výborné. Umějí do něj dát různé koření tak, aby to mělo dobrou chuť, i ovoce bylo stokrát sladší, v Česku se takové se prostě nenajde. K snídani jsme mívali omelety na různé způsoby nebo cizrnu s plackami, které se jmenovali čapátí, nebo na večeri bývaly nudle se zeleninou, rýži i ryby, jedna se jmenovala King fish. Taky jsme se mohli podívat do kuchyně toho kuchaře, kde jsme se pak i učili dělat placky. To bylo moc fajn. Nejsme ale zvyklí na jejich koření, takže se objevily i nějaké zažívací problémy.



### Nějaké další zajímavosti?

Vždycky jsme si mohli objednat taxikáře a šel objednat na celý den, jako na celodenní výlet. Takže jeden den jsme se jeli podívat na plantáž, myslím, že se jmenovala Sahakari plantáž, kde se pěstovalo různé koření třeba kurkuma, šafrán, bobkový list, pepř, hřebíček a muškátové oříšky, vanilka, banánovníky a palmy. Taxikář tam s námi jel asi dvě hodiny a pak tam na nás čekal, dokud jsme si ji neprošli. Také bych chtěla i něco říct o moři, ke kterému jsme chodili skoro každý den, to bylo fakt moc hezké. Vždycky jsme tam pozorovali příliv a odliv. Pláž byla písčítá, moře mělké, krásně čisté a mohli jsme plavat hodně daleko a pořád jsme dosáhli na zem. Pak už dál jsme plavat nemohli kvůli medúzám. Jeden den byly obrovské vlny, do kterých se dalo skákat, a to byla strašná sranda. Všude byly mušle, na každém kroku. A poslední den jsme zjistili, že náš kuchař hraje kriket, tak jsme se šli podívat na jeho zápas. Byla zábava to pozorovat, i když jsme tomu moc nerozuměli. Celkově je v Indii kriket dost oblíbený.





## Sportu zdar! Přehled z 1. pololetí

Život studenta na gymnáziu by někdy někomu mohl připadat poněkud fádní – může se totiž zdát, že žáci veškerý svůj volný čas věnují přípravě na vyučování. Tohle tvrzení však snad nemůže být dál od pravdy.

Na gymbuc se nachází mnoho talentovaných jedinců vynikajících v široké škále volno- časových aktivit – výjimkou nejsou ani ty sportovní, o které (jak se sami dočtete) v žádném případě na naší škole není nouze.

Mladými sportovci se to tu jen hemží – důkazem mohou být úspěchy studentů vyššího i nižšího gymnázia v různých soutěžích a závodech, kterých se od začátku školního roku uskutečnilo nespočet. Za zmínku stojí např. úctyhodný výsledek starších žáků ve stolním tenise s umístěním v top 5 z celkem 130 škol v Jihomoravském kraji, zlato a stříbro v podání dívčího a chlapeckého družstva v košíkové, krásná dvojitá stříbrná příčka v přespolním běhu, nebo skvělé 3. místo v krajském kole fotbalového turnaje a mnoho dalších.

Hned ze začátku roku mohla být celá škola svědkem vynikajících výkonů i na každoročně pořádaném Atletickém memoriálu Dušana Gregora a Josefa Trakače. Touto událostí si ožívujeme vzpomínku na jejich tragické osudy.

Nadšení pro tento den se zdá být každým rokem silnější. Letos účastníci do svých disciplín (ať už běhů na různé vzdálenosti, skoků do výšky a dálky, nebo hodů medicimbálem) dali opravdu veškeré své síly a podařilo se tak dokonce překonat i několik historických školních rekordů.

V programu školního roku bezpochyby patří i všemi oblíbené lyžařské a cyklistické kurzy, které přináší mnoho zkušeností a zážitků, a to na celý život – ale to se ještě nechme překvapit.

Jak je vidět, na gymbuc rozhodně nedostatkem pohybu netrpíme a sportovní duch je stále přítomen. Těšíme se na události a další sportovní akce, které přinese druhého pololetí.

A co vy, přidáte se taky? Takže s chutí do toho, ať se nám to rekordy jen hemží. Sportu zdar !



Veronika Jandlová, Julie Hrubá

# Rozhovor s paní uklízečkou



Říká se, že školník a uklízečky jsou nejdůležitější osoby, které zaručují příjemné prostředí a pohodlí ve škole, mezi žáky se o nich ale téměř nemluví. Bez nich by však školní budova nemohla sloužit ani učitelům, ani nám studentům. Vláda plánuje snížení platů nepedagogických pracovníků, což se týká právě těchto profesí. Většina škol na to zareagovala stávkou 27. listopadu. V době, kdy děláme tento rozhovor, její výsledek ještě není znám. V návaznosti na to jsme si připravili anonymní rozhovor s jednou ze čtyř našich paní uklízeček.

**Dobrý den, mohl bych se na úvod zeptat, jak dlouho již u nás na škole pracujete?**

4, nebo vlastně už 5 let to bude.

**To je obdivuhodná doba. Práce uklízečky je náročná a často nedoceněná. Jaký je váš vztah k této práci? Je vůbec možné mít rád uklízení třeba WC po nepořádných studentech?**

Někdo to dělat musí. Co se týče WC, já mám 1. patro, tedy toalety pro personál. Ale co mi tak říkají kolegyně, je prý na záchodech studentů pořádný nepořádek. Uklízím ještě ve výtvarce a jednu třídu na obchodce. Náročné to občas je, ale dá se to zvládnout ; )

**Co vám tato práce přináší pozitivního?**

Jednoznačně radost pomáhat studentům, nemám to sem daleko, takže neproježu naftu. Mám tu klid, uklízíme hlavně po vyučování nebo odpoledne, kdy už tu není tolik studentů, takže si užívám ticho. A i když to tak vypadá, není to otravná práce.

**To jsme rádi, že i přes to vás práce baví. Kdyby však bohužel došlo ke snížení vašeho platu podle vládních opatření, bylo by vůbec reálné dál vykonávat tuto práci?**

Šlo, myslím, že bylo i hůř, Někdo to dělat musí, bez úklidu by to nešlo. Mohlo by možná dojít k propuštění jedné z uklízeček nebo náhrada za externí firmu. Ale to je dost nepravděpodobné.

**Pojďme přejít k veselejšímu tématu. Stala se vám někdy nějaká zajímavá nebo vtipná příhoda? Nebo je uklízení jen monotónní dřina?**

Studenti z posledních ročníků donesli párkrát kytku, ale jinak mi přijde, že se studenti věnují spíše učitelům, na nás a na kuchařky se tolik nemyslí.

**Žáci ve škole tráví mnoho času a když se vrátí domů, ne jeden z nich zjistí, že si ve škole něco zapomněl nebo ztratil. Jaká je nejzajímavější věc, kterou jste našla? Pomohla jste najít studentům něco opravdu důležitého?**

Většinou takové ty obyčejné věci, co zastrčí někde pod lavici – peněženky, mobily, učebnice. Klíče často hledají, no a někdy se najdou a někdy zase ne. Nevím, kde to nechávají. Taky oblečení, hlavně mikiny, ale pro ty si nikdo nechodí, asi to nepotřebují :) Ale že bych někdy našla něco vyloženě zajímavého, to se teda nepamatuju.

**Tato otázka je trochu mimo. Každý jsme jako malí měli nějaké představy, čím se chceme stát. Čím jste chtěla být vy, když jste byla malá?**

Chtěla jsem být ošetřovatelka, třeba nějakých šelem. Práce se zvířaty by mě bavila i teď, ale školu si na to už dodělávat nebudu.

**A závěrem: je něco, co byste chtěla vzkázat našim studentům?**

Mohli byste si po sobě alespoň trochu uklízet, nedělat zbytečně nepořádek, a hlavně zdravte!

Buďte ohleduplní k personálu (a záchody využívejte k tomu, k čemu mají sloužit :D).

**Děkujeme vám za rozhovor a omlouváme se, že jsme vás zdržovali od práce. Hodně štěstí a ať vám jde práce lehce od ruky.**

David Němec, Štěpán Merta

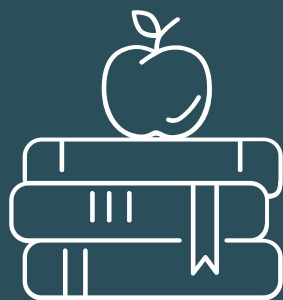


---

# Stávka učitelů

Všichni jsme jistě zaznamenali stávku učitelů 27. listopadu. Do protestu se zapojilo přes 70% škol včetně té naší. Ne všichni ale ví, proč se vlastně stávkovalo a proč na tom záleží. Důvodů bylo totiž několik. Jedním z nejdůležitějších bylo snížení platů nepedagogických pracovníků, které jsou už teď poměrně nízké. Druhým důvodem je snížení PH maxů, tedy proplácených hodin. To by znamenalo rušení individualizované výuky a seminářů, což vede k výraznému snížení kvality výuky a na některých školách dokonce ke slučování tříd a propouštění pedagogů. Stávka byla zčásti úspěšná a rozpočet předelán, takže nejhorší scénáře se odehrávat snad nebudou. Přesto však snížení financování školství nejspíše negativně pocítíme všichni.

Vojtěch Urbanec







# NO TAK TEDA TY OBĚDY...

Úvodem je nutno říci, že obědy jsou mezi studenty často diskutovaným tématem, a to hlavně při čekání ve frontě právě na onen oběd. A pravděpodobně právě proto, že stojí ve frontě, se studenti rádi a často baví o problému front.

Před nástupem kovidu v roce 2020 bylo čekání na oběd ve frontě naprosto normální a každodenní aktivitou všech studentů vyjma těch, kteří nevyužívali obědů ve školní jídelně a těch, kteří se dostali do jídelny rychleji, než přišla frontu způsobující horda. Poté, co byl žákům povolen návrat do škol, ale stále nebylo povoleno shromažďování větších skupin cizích lidí, byla škola nucena přijít s řešením problému front, ve kterých k řečenému shromažďování dochází. Tímto řešením byly rozpisy příchodů na oběd pro všechny třídy pro všechny dny v týdnu. Ihned po své implementaci se tyto rozpisy setkaly s velkým a převážně negativním ohlasem, ale škola nemohla na rozpisech mnoho měnit, jelikož by mohlo dojít k míchání žáků různých tříd a tudíž k shromažďování cizích lidí. Žáci jsou ovšem přizpůsobivé bytosti, a tak po jisté době byly rozpisy přijaty jako zcela běžná a normální věc, dokonce si je začali některé třídy chválit. I přesto se škola před začátkem tohoto školního roku rozhodla nechat žáky demokraticky rozhodnout, jestli rozpisy ponechat či zrušit, a žáci rozhodli pro jejich zrušení pravděpodobně v naději, že se na oběd budou moci dostat rychleji, což ovšem nebyla pravda, jelikož došlo pouze k navrácení k předkovidové situaci. Tu škola relativně rychle regulovala zákazem příchodu na oběd dříve než dané třídě skončí poslední hodina. Účinek tohoto pravidla se na studentech stále projevuje, ale dá se předpokládat výskyt "kriminálních", kteří toto pravidlo cíleně nebudou respektovat.

A když už jsme u "kriminálních" a porušování pravidel, pojďme se na ně podívat podrobněji. Každodenně se při čekání ve frontě vyskytnou netrpěliví lidé, kteří prostě a jednoduše nedokáží počkat, až na ně přijde řada, a tak implementují strategii předbíhání, se kterou jim často pomáhají jejich kamarádi. Dozor se samozřejmě snaží této aktivitě zamezit, ale jak už to tak bývá, tito "kriminálníci" si nacházejí cesty, jak se dopadnutí vyhnout. Tím se plynule dostáváme

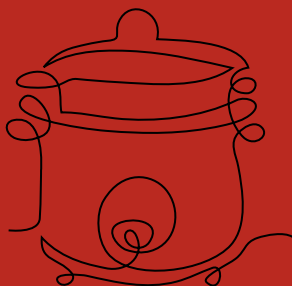
ke spěchu na oběd. Naši školu navštěvuje mnoho studentů, kteří to domů nemají právě nejbližší a kteří tím pádem musí využívat hromadné dopravy. Naštěstí pro nás jsou spoje plánovány s přihlédnutím ke školním rozvrhům, a tak si ve většině případů můžeme být jistí, že nám brzy po skončení vyučování jede spoj domů. Někteří studenti ovšem nemohou snést pomyslení, že by na svůj spoj měli čekat (existuje i možnost, že prostě MUSÍ stihnout ten dřívější, ale je pravděpodobně v menšině), a tak dělají vše pro to, aby se na oběd dostali jako první. Jedna strategie, která se v poslední době rozmohla hlavně v naší třídě, je zanechávání školních batohů pod hlavními schody do 1. patra, což dotyčnému studentovi umožní jít na oběd ihned po sestupu do suterénu, aniž by si musel jít odložit do šatny, což se ukazuje být velkou výhodou pro onoho studenta, i když oficiálně se to nesmí.

Nyní budeme pokračovat dalším tématem, které by mohlo mít také jakousi spojitost se spěchem, a to je chování k personálu jídelny. Pro některé studenty je při návštěvě školní jídelny nadlidský úkol vyslovení slov jako: "Dobrý den" či "Děkuji". Mezi studenty se samozřejmě najdou výjimky, ale ve většině případů se studenti jen v maximální tichosti mihnou kolem pultu s obědem a po ukořistění jídla se rychle stahují k volnému stolu. Po usednutí k jídlu přichází pro většinu studentů další velice obtížný úkol, a to sníst oběd, který jim byl dán, a to i přesto, že si ho mohli navolit dopředu. Jestliže student tento úkol nesplní, odchází od stolu s tácem, na kterém se stále nachází plný talíř oběda a sklenka, kterou i přes obrovský plakát z nápisem: „Nedávejte skleničky do sebe“, vloží do druhé, a tím krásně navyšuje procentuální úspěšnost rozbití skla.

Po odklizení tácu se zbylým obědem odchází pryč z jídelny bez jakéhokoliv náznaku hryzní svědomí.

Takto by se dala stručně popsat současná situace obědů na naší škole. Samozřejmě se nejedná o vyčerpávající seznam všech faktů, která se k tomuto tématu vztahují, jedná se spíše o jakýsi "výcuc", aby čtenář získal alespoň nějakou rámcovou představu toho, jak vypadá současná situace. Celý článek obsahuje pouze náš pohled na danou věc, který může samozřejmě mít (a jistě má) nějaké nedostatky.

Ondřej Vašíček a Martin Polouček





# Divadelní zájezdy

Od letošního roku jsme začali více jezdit se školou na divadelní představení, kterých se účastní jak studenti, tak i pedagogové, kteří podle našich vlastních zkušeností jezdí velmi rádi. Díky paní profesorce Handrlové, která se o tyto zájezdy stará, si je jako studenti můžeme užít bez jakýchkoliv komplikací a soustředit se jen na všechny krásy nabídnutého divadelního představení. Většinou se vyjíždí před 17. hodinou z autobusového nádraží v Bučovicích, ale autobus zastavuje také ve Slavkově u Brna, aby bylo zajištěno co největší pohodlí nejen pro studenty z Bučovic a okolí, ale také pro ostatní, kteří nemusí zbytečně dojíždět až do Bučovic. Autobus poté zastavuje hned před divadlem. Představení trvá většinou 2-3 hodiny, kdy je po prvním dějství zhruba dvacetiminutová přestávka. Po skončení představení se shromáždíme u východu a nastupujeme hromadně do autobusu, který opět čeká hned u divadla. Autobus po cestě zpět opět zastavuje ve Slavkově a následně v Bučovicích.

Večerní divadelní zájezdy nejsou ovšem jediné divadelní akce, se kterými se jako studenti na naší škole můžeme setkat. V listopadu totiž do naší školy zavítalo anglické divadlo o historii Spojeného království, které nás přesunulo do období od roku nula do konce vlády Jindřicha VIII, tedy do poloviny 16. století. Divadelní představení s obsazením tří herců a improvizovaným pódiem se s prostory naší auly, kde se představení odehrálo, popralo slušně. Při představení se herci snažili komunikovat s publikem, což se zpočátku jevilo jako lehce problematické, ale po prvních minutách začalo publikum reagovat na výzvy herců víc a víc. Divadelní představení bylo zábavné a myslíme si, že spousta studentů si z něj odnesla i pár historických poznatků.

Ve aule se také odehrávalo divadlo o literární historii. Zábavnou formou nám představilo spoustu významných historických osobností a jejich děl. Z divadla si spousta spolužáků odnesla cenné informace, které jsme v tomto školním roce již párkrát využili a spoustu dalších ještě využijeme.

Jako třída sexta jsme si pro vás připravili zhodnocení divadelních představení:

Divadelní představení:	Počet bodů	Umístění
Jane Eyrová	9,3	1.
Anna Karenina	7,5	5.
Hamlet aneb hádala se duše s tělem	8,3	2.
My Fair Lady	8,0	3.
Louskáček	7,8	4.



# HAMLET ANEB HÁDALA SE DUŠE S TĚLEM

Dne 11.10.2023 jsme navštívili v Městském divadle Brno divadelní inscenaci Hamlet aneb hádala se duše s tělem. Bylo nám to umožněno zásluhou naší skvělé profesorky Bronislavy Handrlové.

Nejlepší výkony podle nás podali Martin Mihál a Michal Isteník, kteří předvedli skvělou souhru. Dále se nám také velice líbil herecký výkon Elišky Skálové. Při jejím šílenství jsme seděli jako přibití, jak autenticky a skvostně bylo zahráno. Bohužel u některých rolí si nejsme jisti kvalitním obsazením.

Zaujalo a pobavilo nás pojetí této činohry, že Hamlet byl rozdělen na dva. Martina Mihála, který představoval mladého intelektuála, a jeho takové plebejšťejší já - Michala Isteníka. Do inscenace přinášel humor, ale také řev, rozpolcenost, což dávalo scénám větší důraz i efekt. Nemuselo to být všem lidem ale úplně příjemné. „Na začátku jsme se domlouvali, že nikdo z nás nechce udělat lepšího Hamleta. My jsme jeden Hamlet, nejsme dva,“ řekl Mihál. A myslíme, že se jim to povedlo skvěle.



Slavná věta „být či nebýt“ zde byla vcelku odfláknuta, respektive ve svém pojetí vůbec nezmíněna, a někteří spolužáci ani nezaregistrovali její opomenutí. Například paní profesorka Fronková říkala: „Když jsem to poslouchala, byla jsem dvě věty pozadu, protože jsem si to ještě musela překládat. Poté, co byla řečena tato slavná fráze, tak jsem si myslela, že je to jen další obyčejná věta.“

Myslíme si, že nápad Stanislava Moši rozdělit Hamleta na dva byl velice zajímavý a v podání M. Isteníka a M. Mihála i velmi povedený. Přejeme další skupině, která se pojede 10. ledna na Hamleta podívat, hezký zážitek.

Michal Rybníkář a Jan Machát

TO BE OR NOT TO BE THAT IS THE QUESTION

WILLIAM SHAKESPEARE

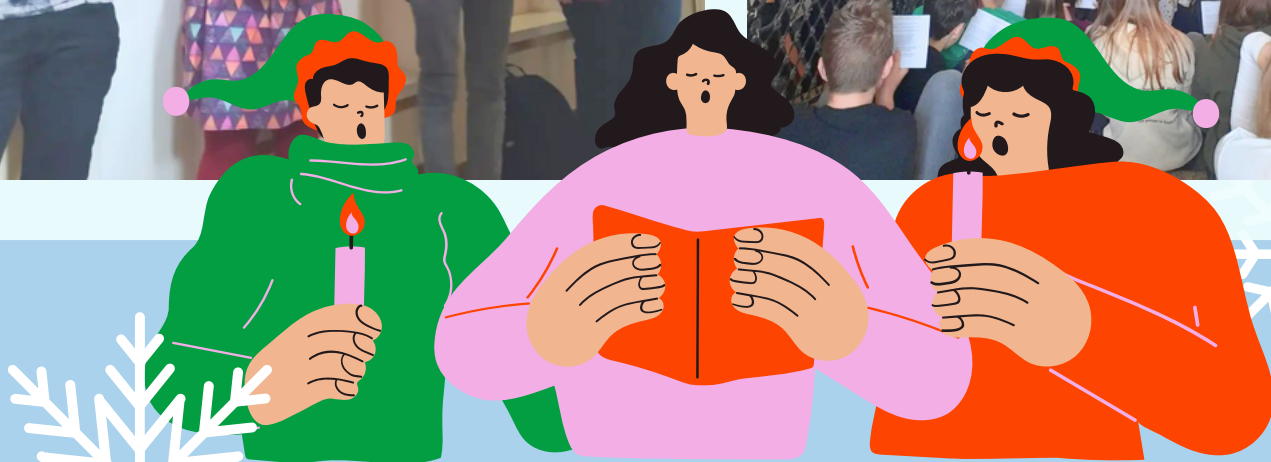




# ***Vážení přátelé, spolužáci a učitelé,***



s potěšením jsme vás viděli na jedinečné události, která se již stala tradiční součástí našeho školního roku - **VÁNOČNÍ ZPÍVÁNÍ NA SCHODECH**. Každý rok s sebou nese jedinečnou atmosféru plnou předvánoční radosti a hudby. Přišli jste s námi tvořit nezapomenutelné chvíle. Všechny hlasy jsou vždy vítány! Připraveny byly koledy a vánoční písničky a věříme, že společně jsme vytvořili nejen zvukově působivý, ale i nezapomenutelný okamžik, který bude rezonovat v našich srdcích ještě dlouho. Stejně tak prožijeme v pátečním dopoledni v aule okamžiky hudebního dění nejen s primou a sekundou, ale i s ostatními, kteří se k nejmladším rádi přidají. A pak už můžeme očekávat hojnost Štědrého dne a vánočních svátků.



# Vánoční zamýšlení

Při pohledu na zářící vánoční stromeček člověku prolétne hlavou mnoho věcí. Vánoce jsou čas, kdy i ve vzduchu cítíme lásku, radost a klid.

Nestane se tak často, že by se celá rodina sešla u jednoho stolu. Těchto chvilí je potřeba si vážit. Zároveň je důležité si uvědomit, že ne všechny rodiny se tento rok sešly u vánočního stolu.

Mnozí tráví letošní Vánoce ne se svými blízkými, ale v zimě v zákopech. Oni nemají na výběr, my ano.

Musíme si vážit toho, co máme, a uvědomit si, že dané to není. Nikdo si nezaslouží trpět. Je třeba pomáhat těm v nouzi a nezapomenout na ně.

Přejeme vám všem příjemné vánoční svátky, hodně klidu a pohody s rodinou, blízkými, pod vánočním stromečkem ať najdete vše, co si v životě přejete zabalené nejkrásnější stužkou plnou lásky, něhy a porozumění.

Do nového roku pak co nejvíce zdraví, spoustu splněných přání, optimismus a hodně spokojenosti.

David Brázda, Dalibor Povolný

# K Vánocím neodmyslitelně patří vánoční cukroví...



**KRÁSNE OZDOBENÉ PERNÍČKY** ČI VOŇAVÉ VČELÍ ÚLY ROZHODNĚ POZVEDNOU VÁNOČNÍ NÁLADU VE VAŠEM OBYDLÍ A BUDOU LAHODIT JAK OČIM, TAK JAZYKŮ. A TAK JSME SE ROZHODLY VÁM, V PŘEDVÁNOČNÍM VYDÁNÍ GYMBUC TIMES NABÍDNOUT ZE SVĚTA SLADKÝCH SVATEČNÍCH POCHUTIN MENŠÍ OCHUTNÁVKU: 3 RECEPTY, KTERÝMI BEZE STUDU MŮZETE OBOHATIT VÁS VÁNOČNÍ STŮL.

## **BÍLKOVÝ CHLEBÍČEK**

NA CHLEBÍČEK BUDETE POTŘEBOVAT:

5 BÍLKŮ  
50 G HRUBÉ MOUKY  
120 G CUKRU  
50 G MÁSLA  
150 G MLETÝCH OŘÍŠKŮ  
20 G ROZINEK

Z BÍLKŮ USLEHEJTE PEVNÝ SNÍH. PŘIDEJTE CUKR, OŘÍŠKY, ROZPUŠTĚNÉ MASLO A LEHČE VMÍCHEJTE MOUKU. DO VZNIKLÉHO TĚSTA PRISYPTĚ ROZINKY A PEČTE VE FORMĚ NA SRNČÍ HRBET PŘI 160°C ASI 45 MINUT. NAKONEC ČERSTVÝ CHLEBÍČEK NAKRÁJEJTE NA REZY A MŮZETE PODÁVAT.

## **VČELÍ ÚLY**

NA UL BUDETE POTŘEBOVAT:

200 G PIŠKOTU  
150 G MOUČKOVÉHO CUKRU  
80 G MÁSLA  
2 LŽÍCE KAKAA  
2 LŽÍCE MLÉKA  
100 G MLETÝCH OŘÍŠKŮ

NÁPLŇ:

80 G MÁSLA  
60 G MOUČKOVÉHO CUKRU  
1 ŽLOUTEK  
RUM PODLE CHUTI

ODLOŽTE SI 30 PIŠKOTŮ. OSTATNÍ NASTROUHEJTE A SMÍCHEJTE S MÁSLEM, CUKREM, MLÉKEM A KAKAEM. TĚSTO ROZDEĚLTE NA 30 KULÍČEK, KTERÉ OBALTE V OŘÍŠKÁCH A VTLAČTE DO FORMICKY NA ÚLY. PO VYKLOPENÍ PŘIDEJTE DO STŘEDU NÁPLŇ A UZAVŘETE PIŠKOTEM. HOTOVÉ ÚLY DEJTE NA CHLADNÉ MÍSTO.

## **KAKAOVÉ ROHLÍČKY**

NA ASI 40 KUSŮ BUDETE POTŘEBOVAT:

250 G MOUKY  
160 G MÁSLA  
50 G KAKAA  
60 G CUKRU  
2 ŽLOUTKY  
BÍLÁ ČOKOLÁDOVÁ POLEVA

PROSEJTE MOUKU A SMÍCHEJTE JI S KAKAEM, CUKREM, MÁSLEM A ŽLOUTKY. VYPRACUJTE VLÁČNÉ TĚSTO A NECHTE HO V CHLADU ULEŽET. POTÉ UŽ JE TĚSTO PŘIPRAVENO NA TVORENÍ ROHLÍČKŮ. ROHLÍČKY VYSKLÁDEJTE NA PLECH VYLOŽENÝ PECÍMÍM PAPIREM A PEČTE V PŘEDĚM VÝHRÁTĚ TROUBĚ NA 170°C ASI 12 MINUT. VYCHLADLÉ ROHLÍČKY NAMÁČEJTE V BÍLÉ ČOKOLÁDOVÉ POLEVĚ.

TOTO BYLY 3 NÁMI VYBRANÉ RECEPTY NA VÁNOČNÍ CUKROVÍ, KTERÉ ROZHODNĚ STOJÍ ZA TO VÝZKOUSĚT. S PRÁNÍM KRASNÝCH VÁNOČNÍCH SVÁTKŮ NAPLNĚNÝCH RADOSTÍ A POHODOU SE S VÁMI LOUCÍ KLÁRKA HRABOVSKÁ A ELIŠKA LEVIČKOVÁ.



# Redakční tým

## Autoři článků

David Brázda

Klára Hrabovská

Julie Hrubá

Veronika Jandlová

Jiří Jankových

Adriana Kleiblová

Zuzana Kudličková

Anna Langová

Eliška Levičková

Jan Machát

Hana Magdová

Hubert Matula

Štěpán Merta

David Němec

Rostislav Nevrtal

Tereza Nováková

Tomáš Palkovič

Kristýna Plachá

Vojtěch Karel Pogštefl

Martin Polouček

Dalibor Povolný

Šimon Reichman

Michal Rybníkář

Sofie Sobotková

Valentýna Štůsková

Vojtěch Urbanec

Adéla Vaňková

Ondřej Vašíček

Přemysl Veselý



## Grafika

Hana Magdová

Valentýna Štůsková

Jiří Jankových

## Vedoucí týmu

H.



# BONUSOVÝ KOMIKS

## ČTYŘIKRÁT JINAK O TANEČNÍ SEZÓNĚ

SOFIE SOBOTKOVÁ

